

en Overførster, saa tør jeg sige, at det er utvivlsomt, at Arveskæfterne derved, naar Kjørsterne ydes in natura, vilde være fritagne for at udrede dem, om end Domainedirectoratet maae give den Mand, som kommer i Regimentskriverens Sted, en Godtgjørelse. Der er, dengang de oprindelige Skjoder bleve udfærdigede, ikke blevet contraheret mellem Arveskæfterne og Staten om Udgifter til Stæten in natura, men der er contraheret om Udgifter til Godsforvalterne, som dengang vare Regimentskriverne. Det er i denne Egenskab, Udgifterne havde været dem tillagte, og derfor mener jeg, at, om det end ikke er positivt vist, at Udgifterne bortfalde, naar det ved Lov er bestemt, at den og den Embedsmand ikke længere skal have Udgifterne in natura, saa er det dog i alt Fald meget tvivlsomt, og det kan ingenlunde paastaaes som noget Afgjort, at Arveskæfterne ikke vilde være fritagne for s. Ex. at yde de Kjørster, de nu yde til Amtsforvalterne, naar Loven af 1850 gennemføres.

Eschering: Min Hensigt har ikke været at ville paastaae, at det var saa, men kun, at den administrative Myndighed ikke kan afgjøre det i en anden Retning. Jeg paastaaer, at Udelsen skal præsteres, og det paastaaer jeg i Statskassens Interesse; jeg paastaaer, at Udelsen ikke er bestemt til en Regimentskriver, men til de Forretninger, som Regimentskriveren skal udføre, og de ere bestemte dertil, for at disse Forretninger kunne blive udførte. Det er et Lønningsmiddel som ethvert andet, og det skal ydes enten in natura eller i Bederlag. Det er min Paastand; om de Paagældende ville gjøre en anden gjældende, maa være deres Sag, og Domstolene maae afgjøre det, men det er alene Domstolene, som kunne afgjøre det, og Regeringen vilde efter min Formening misbruge sin Stilling med Hen-

syn til dens Pligt at sørge for, at Indtagterne til Statskassen komme rigtigt ind, om den opgav den Paastand, som jeg mener, den i denne Retning har.

Alberti: Dersom den Minister, som havde at anvende Loven om Amtsforvalternes Lønning, fandt, at Lovens Mening var den, at Kjørsterne ikke kunde fordres, naar den foreliggende Lov blev bragt i Anvendelse, saa tror jeg, at det var Ministerens ligefremme Pligt at svare Commissionerne saaledes og ikke lade det komme an paa, om Vedkommende kunde sætte Fordringen igjennem ved Domstolene eller ikke. Da Loven af 4de Juli 1850 udkom, blev der, baade for Gaardmandshoveriets og for Huusmandshoveriets Afløsning, af den daværende Indenrigsminister udfærdiget en Instrux, hvori han, til Veiledning for Commissionerne, meddeelte den Forstaaelse af Loven, som han ansaae for den rigtige. Dette var Noget, man opfordrede ham til under den nævnte Lovs Behandling her i Thinget. Dersom der nu ogsaa under Loven af 1850 var indbefattet Afløsningen af det Hovert, som vi have for idag — og det kunde meget let være taget med, der var i og for sig slet ikke noget til Ginder derfor — saa mener jeg, at man ikke kunde have sagt Andet, end at Ministeren ogsaa havde gjort sin Pligt ved at meddele en saadan Instrux. Hvis nu den ærede Rigsdagsmand for Holbet Amts 2den Valgfreds (Eschering) ikke kan bestride, at Ministrene, naar den foreliggende Lov skal træde i Kraft, ogsaa bør meddele en Instrux til Afsløsningscommissionerne, saa maa han dog ogsaa erkjende, at den Mening, som Ministeren har om dette Spørgsmaal, maa binde alle Vedkommende, derunder altsaa ogsaa indbefattet Domstolene.